

- » Κ' ἐψάλλομεν παράτονα τοῦ Βέροδη μελωδίας·
 » Νύξ ἦ-τον, ἔξω ἔκλαιε τὸ πνεῦμα τοῦ βορέως·
 » Τῶν συμποσῶν μου ἔκλινε μετὰ μικρὸν τὸ σμῆνος
 » Βεβαρυμένην κεφαλὴν καὶ ὑπνωττε βαθέως,
 » Κ' ἐγὼ ἐξῆλθον, ἔφλεγε τὰ σπλάγχνα μου ὁ οἶνος . . .
 » Κ' εὐρέθην εἰς τῆς ἐξοχῆς ἐξαίφνης τὴν πλατεῖαν,
 » Ἐγγὺς μνημείων, ἔμπροσθεν λευκοῦ ἐκκλησιδίου,
 » Κ' ἐστάθην πνέων τῆς νυκτὸς τὴν αὔραν μ' ἀπληστίαν,
 » Ἐμπρὸς μαρμάρου κατηφοῦς ἀγνώστου μου μνημείου.
 » Κ' εἰς τῆς σελήνης τὴν ὠγρὰν καὶ τρέμουσαν ἀκτῖνα,
 » Ἀνέγνων εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ μνήματος «Παυλίνα»

ΕΛΛΗΝΙ.

- « ὦ, μὴ καὶ, πά.λιν θὰ ἰδῶ ἐνθήμερον δαγρόων ;
 » Τὴν μέρον βλέπω τοῦ λαοῦ, βασιλικῶ κλωρίον
 » Ὁ Χρόνος τὸ ἐμίρανε, τὸ μέρον του π.λὴν μέρει·
 » Ἄ, μοὶ τὸ ἔδωκεν αὐτὸ ἡ θε.λκτικὴ Ἐλένη.
 » Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ λαοῦ, ἡ δροσερὰ ἐργάτις·
 » Δὲν εἶχεν αἶμα κναροῦν, ἀ.λ.λ' εἰς τὰ βλέμματά της
 » Κνάρια, ἡ καταγωγὴ τοῦ οὐρανοῦ ἡρέμα,
 » Κ' ἦτο πορφύρα τῆς πτωγῆς νεάνιδος τὸ αἶμα !
 » Νομῶ τὸν βασιλικὸν τὸν μαρμαμένον ἦδη,
 » Πῶς τῶρα ἡ φι.λτάτη χεὶρ τῆς νέας μὲ τὸν δίδυ.
 » Ἴδοῦ, εἰς τὸ παράθερον ὧς τότε καθημένη
 » Τὴν βλέπω πά.λιν ψάλλουσαι φαιδρῶς κ' ἐργαζομένην
 » Πρὸ ἀρθροῦ βασιλικῶ φιδίτην ὄψιν κόπτει,
 » Κλωρίον κόπτει, μειδιά κ' ἐπάτω μου τὸ ρίπτει
 » Χρόνε, θεότης φοβερὰ ἰσχυρὴ καταθραμμένη,
 » Τὴν κόρην τί τὴν ἔκαμες ; ποῦ εἶρε ἡ Ἐλένη ;
 » Ποῦ εἶρε, ποῦ ; Ἀλλοίμορον ὡς τοῦτο τὸ κλωρίον
 » Τὸ ἄρδεις θὰ ἐμίρανεσ τ' ἄβρον τῶν κορασίων,